

jeg sidst havde Ordet, og jeg skal slutte med at sige, at Hovedsagen ogsaa for mig i Diebliffet er at faae Loven; men, hvis det paa nogen Maade skulde være muligt at bringe den til en fyldigere Udvikling og at faae Forandringer paa enkelte Punkter, forekommer det mig, at man burde efterstræbe dette i denne Sæssion; thi jeg tror dog ikke, at den er saa langt fremrykket, at det ikke skulde være muligt.

Holstein: Det glædede mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad), som ikke hørte, hvad jeg sagde i Begyndelsen af Mødet idag, har kunnet opfatte det Rigtige i mine Bemærkninger, og det glæder mig endnu mere, at den høitærede Indenrigsminister, efter at have hørt det ærede Medlem, finder, at der kunde ligge noget Mere i mine Bemærkninger om § 3, end det fra Først af syntes ham at være Tilfælde. Det er klart, at naar der staaer i § 3, at Forpagteren har Ret til at afstaae Forpagtningen til Søn, Sønnesøn, Dattersøn, Svigersøn eller Stedsøn, saa er dermed antydet bestemte Personer, og naar der derefter senere hen i Paragraphen kommer til at staae, enten at Andre end de her nævnte Personer ikke kunne modtage denne Forpagtning ved Overdragelse, medmindre Saadant netop udtrykkelig er tilladt i Contracten, eller at Saadanne kun kunne modtage den, naar der ikke i Contracten er indført en Bestemmelse, som forbyder det, saa vil Sagen i Almindelighed stille sig saaledes, at det i Contracten bestemmes, at Forpagtningen ikke kan afstaaes til Andre end de Personer, som ere nævnte i § 3. Følgen deraf vil da let blive, at Egtfællen ikke kan faae sig Forpagtningen afstaaet. Men nu er der dog virkelig Tilfælde, hvor dette kan faae Betydning; det ærede Medlem nævnte eet, jeg skal eksempelvis nævne et andet, som forekommer meget hyppig i det daglige Liv, nemlig naar en ældre Mand ægter en ung Kone. Det vil da ofte være ham meget om at gjøre i levende Live at kunne afstaae Forpagtningen til hende, inden den er udløbet; men denne Ret er betagen ham efter den Ordlyd, som Paragraphen her har faaet. Jeg

skal med den høitærede Formands Tilladelse som et Exempel oplæse et Par Ord af en Forpagtningscontract fra et eller andet Sted — det er jo ligegyldigt hvilket — hvori det hedder, at det „staaer Enhver, der i Forpagtningstiden er i lovlig Besiddelse af Forpagtningen, frit for at overdrage Forpagtningen af hele Gaarden ved Gave, Salg, Testamente eller anden lovlig Villieserklæring til Egtfælle, Descendenter, enten ægte eller adopterede; og disses Egtfæller“, og saaledes tror jeg, at de Paagjældendes Liv er meget bedre varetaget end ved de Bestemmelser, som staae i § 3, saaledes som den nu lyder. Det er disse Ufuldkommenheder, som jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, fordi det efter den ganffe vist meget udførlige og paa en vis Maade grundige Behandling, denne Sag har faaet i Landsthinget, syntes mig mærkeligt, at de dog have kunnet sige sig ind, saaledes at Lovforslaget er kommet til os med disse, om end ikke store, saa dog heller ikke ganffe ubetydelige Mangler. Naar derimod det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) troede, at jeg aldeles ikke kunde gaae ind paa dette Lovforslag, fordi det var mig saa modbydeligt med disse Mangler, saa kan jeg ganffe berolige ham. Jeg tror i Grunden, at jeg meget bedre kan bruge det end han. Jeg kan meget godt tage det, som det er, naar det endelig skal være; men jeg vilde gjerne have disse Mangler borte, der ere til Skade for Brugerne, og naar der endelig skal indføres nogle nye Bestemmelser, saa ønsker jeg, at de maae blive saa sunde, tydelige og klare som muligt. Det lod derimod til, at det ærede Medlem havde meget væsentlige Indvendinger just imod Hovedbestemmelserne i Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regjeringen selv, Bestemmelser, som jeg ganffe oprigtigt vil sige, at jeg finder heldige. Jeg finder det ingenlunde saa overordentlig uheldigt, eller mener, at det skulde være saa særdeles fortrædigende for Brugeren, at han kan tilpligtes i de første 9 Aar at svare noget Mindre end senere, naar det udjevnes i de sidste 9 Aar. Forøvrigt var det ganffe den samme Tanke, som fik Fleertallet for sig ved Behandlingen af denne Sag; ifjor her i Thinget, og da den nu har faaet Fleer-